

Sygn. akt: I C 361/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Czuluchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 roku w Czuluchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko R. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 361/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko R. W. o zapłat kwoty 4.391,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona niniejszym pozvem wierzytelność powstała w wyniku świadczenia przez wierzyciela pierwotnego (...) S.A. z siedzibą w W. usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego, któremu został przypisany indywidualny numer konta (...). Na w/w koncie znajdują się nieopłacone do dnia dzisiejszego dokumenty księgowe.

Powód zaznaczył, że wierzyciela pierwotnego i powoda łączy umowa ramowa z dnia 17 stycznia 2014 roku. Na mocy porozumienia z dnia 27 września 2019 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie nastąpiło zgodnie z treścią art. 509 kc. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Podkreślił, że pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności pisemnym zawiadomieniem z dnia 15 marca 2022 roku.

Powód podniósł, że łączna wartość zadłużenia pozwanego na dzień wniesienia pozwu wynosi kwotę 4.391,77 złotych, która obejmuje kwotę 3.779,06 złotych – suma niezapłaconych dokumentów księgowych i kwota 612,71 złotych –

tytułem niezaspokojonych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia następnego po dniu wymagalności dokumentów księgowych do dnia złożenia pozwu.

Pozwany – R. W. przyznał, że łączyła go umowa z pierwotnym wierzyciele. Zakwestionował jednak wysokość dochodzonego roszczenia wskazując, że z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego nie wynika, w jaki sposób ta kwota została wyliczona i z czego wynika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2014 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpić miało przeniesienie wierzytelności w rozumieniu przepisów art. 509 kc – przez cedenta na rzecz cesjonariusza.

W dniu 27 września 2019 roku pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a powodem E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zostało zawarte porozumienie nr 53 do Umowy Ramowej Przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku. W ramach tego porozumienia cedent, po zapłacie ceny, miał dokonać na rzecz cesjonariusza przelewu wierzytelności obejmujących wierzytelności klientów indywidualnych z rynku usług mobilnych i stacjonarnych z tytułu oferty konwergentnej. Integralną częścią porozumienia był załącznik numer 3 - wykaz wierzytelności w wersji papierowej.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia ramowej umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku k. 10 – 25, kserokopia porozumienia z dnia 27 września 2019 roku k. 31 – 32, wydruk – załącznik numer 3 k. 108.

W dniu 31 października 2019 roku wierzyciel pierwotny – (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności, wskazując, że kwota sprzedanej wierzytelności wynosi 3.779,22 złotych. W tym samym dniu powód sporządził przedsądowe wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego wskazując, że stan zadłużenia na dzień 31 października 2019 roku wynosi kwotę 3.803,87 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 31 października 2019 roku k. 92, zawiadomienie z dnia 31 października 2019 roku k. 96 – 97.

W dniu 16 maja 2022 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności Funduszu Sekurytyzacyjnego. Zgodnie z zapisami ksiąg rachunkowych powodowi przysługiwała wierzytelność w łącznej wysokości 4.391,77 złotych, która obejmowała kwotę 3.779,06 złotych z tytułu kapitałów oraz kwota 612,71 złotych z tytułu niezaspokojonych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia następnego po dniu wymagalności dokumentów księgowych do dnia wystawienia niniejszego wyciągu.

dowód: wyciąg z dnia 16 maja 2022 roku k. 6 – 6v.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z cesji wierzytelności, zatem winien on wykazać istnienia wierzytelności wobec pozwanego i jej wysokość.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, albowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Dlatego też warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Należy również podkreślić, że aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Zatem elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do

chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku, III CKN 423/99, Biul. SN 2000/1/1).

W konsekwencji braku domniemań służących dokumentom urzędowym, ocena przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, jako dokumentów prywatnych, zwalniała stronę pozwaną z konieczności przeprowadzenia dowodu negatywnego, tj. obalenia twierdzeń strony powodowej, wywodzonych przez nią z tych dokumentów. Podkreślić należy bowiem, iż, zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Zatem przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron i określa - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Dlatego też powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórczy. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Ma to o tyle istotne znaczenie, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę ramową cesji wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku, porozumienie nr 53 do umowy ramowej z dnia 27 września 2019 roku wraz z załącznikiem numer 3, zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 31 października 2019 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 31 października 2019 roku i wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności z dnia 16 maja 2022 roku.

W ocenie Sądu zaoferowany w sprawie materiał dowodowy przesądza jedynie fakt istnienie przelewanej wierzytelności, jak i sam fakt cesji.

Strona powodowa nie przedłożyła pierwotnej umowy, która była podstawą dochodzonego roszczenia, jak również dokumentów w postaci faktur, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem i podstawa dochodzonych kwot.

W konsekwencji tego Sąd nie miał możliwości zweryfikowania treści umowy, która łączyła pozwanego, z poprzednikiem prawnym powoda. Natomiast brak dokumentów finansowych, które powód wskazuje w pozwie

uniemożliwiły Sądowi zweryfikowanie kwot wskazanych w tych dokumentach finansowych i podstawę ich wystawienia. Ma to o tyle istotne znaczenie, że z porównania treści dokumentów w postaci przedsądowego wezwania do zapłaty i zawiadomienia o cesji wierzytelności, które zostały wystawione w tym samym dniu, a mianowicie 31 października 2019 roku wynikają różne kwoty. Zatem Sąd powziął wątpliwości jaka faktycznie kwota była przedmiotem cesji wierzytelności i czy przysługiwała ona także poprzednikowi prawnemu w całym zakresie.

Istotnym jest również, że powód nie wykazał aby on i poprzednik prawny podjęli próbę doręczenia powyższych pism pozwanemu. Powód nie przedstawił bowiem żadnego dowodu w postaci nadania tej korespondencji do pozwanego czy też zwrotnych potwierdzeń odbioru. Ma to o tyle istotne znaczenie, że pozwany oświadczył, że nie otrzymywał żadnej korespondencji od powoda. Powód nie zaprzeczył tej okoliczności, dlatego też Sąd biorąc pod rozwagę całokształt materiału dowodowego w tym zakresie, uznał ją za przyznaną w trybie art. 230 kpc.

Odnosząc się natomiast do wyciągu z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności powodowego Funduszu, to należy zaznaczyć, że jako dokument prywatny nie korzystał on z domniemań związanych z mocą dokumentu urzędowego.

W ocenie Sądu wyciąg z ksiąg funduszu ma moc jedynie dokumentu prywatnego, a przez to nie przesądza przejścia wierzytelności na rzecz strony powodowej. W tym miejscu wskazać należy jedynie krótko na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10), stwierdzającego niekonstytucyjność art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, a mianowicie jego niezgodność z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900).

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, to powództwo należało oddalić w całości.